

учудено, но съ участие въ болките, които гнѣяха въ тоя моментъ душата ми.

— Моя дългъ е да направя донесение и да посоча едно зло, ако тия, които стоятъ по-горе отъ менъ не се вслушатъ, азъ не мога нищо на направя. Моя погонъ на поручикъ не ми позволява, освенъ да изпълнявамъ заповѣди и когато стане нужда да умра за родината. . . — каза и се задълбочи да чете, донесенитъ му отъ ординареца книга.

Той е готовъ да мре за родината и да изпълни дългътъ си следъ като е оставилъ здравината на единия си кракъ на бойното поле. Нѣкакви желѣза още прикрепятъ дѣсниятъ му кракъ, за да се не счупи повторно, поради невъзможностъ да зарастнатъ коститѣ. . . Ще зарастнатъ! Какъ ще стане това, като храната му е недостатъчна, а и денонощно е на работа? Той нѣма почивка. Тоя кракъ съ счупена костъ иска специални грижи

Много мисля, а това не е добре.

Ахъ, да можехъ да се откажа отъ очитѣ си, да ги отвикна да наблюдаватъ и да виждамъ всичката тая нищета, която ме заобикаля. Защо, Боже мой, азъ не мога да видя около себе си истинскитѣ хора на дългътъ, изпълнени съ ентузиазъмъ и идеализъмъ. Защо тоя мракъ, именно върху нашитѣ души, иска да се изсипе. Ние ли сме най-негоднитѣ отъ народитѣ, за да бждемъ единъ народъ, съ едно сърдце, съ една душа, всички отдадени въ служба за да се премахне това народно бедствие!

Война! Ние не можемъ сега да я спремъ. Ще се боримъ! Но защо пъкъ да се борятъ само едни, а други да кощунствуватъ съ паметята на падналитѣ на полебрана. Мигъръ не могатъ да се намѣрятъ сили, които да превърнатъ народа въ пълно единомыслие, въ едно сърдце, въ една мисль и въ едно действие?! Нали ще трѣбва да се боримъ срещу дошлото нещастие, защо да бжде съ злоба и мѣсть, а не съ обсъждане и еднаква загриженостъ!

Въ селата партизани кметове, рушатъ, други пъкъ пѣклени души, не знаейки какво искатъ и тѣ се готвятъ като гарвани да се нахвърлятъ на изобилния лешъ. Това не сж ли тъмни сили, които служатъ на чужди интереси. И появила се тая мисль въ моя женски мозъкъ, цѣла